

KÄRSIMYS- KUKKAUTE- ADDIKTIO

OONA POHJOLAINEN
& ADILE SEVIMLI

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Oona Pohjolainen, Adile Sevimli ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Kannen suunnittelu ja kuvat: Iida Pohjolainen

ISBN 978-951-1-42784-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1

JUNO

Auto nousee sillalle, ja Pilmontin kaupunki aukeaa eteemme. Autereessa kimaltavat pilvenpiirtäjät salpaavat hengityksen, rakennusten meri jatkuu silmäkantamattomiin ja katoaa kaukaisuudessa sinertävään savusumuun. Uusi kotini, yhtä aikaa kauhistuttava ja kaunis.

Elokuun ilma tuntuu lämpimältä iholla, kun isä rullaa pakun ikkunan auki kaartaessamme valtatieltä alas. Ohitsemme suhahtaa farkkutakkinen pyöräilijä, joka pujottelee huimaa vauhtia liikennevaloihin pysähtyneiden autojen väliin. Seuraan hänen kulkuaan, kunnes hän katoaa liikenteen sekaan. Päätän, että muutaman kuukauden kuluttua minäkin liikun täällä yhtä sulavasti.

Kesä on melkein ohi. Aamulla hyvästellessäni metsän pysyin jo aistimaan pian saapuvan syksyn. Kun menisin seuraavan kerran käymään kotikylässä, metsä olisi jo unessa. En tiedä,

tulevatko matkalaukkuun piilottamani yrtit riittämään koko talveksi.

Äiti tarttuu sormiini, joiden kynsinauhoja olen huomaamattani repinyt, ja painaa käteni auton penkille lempeästi puristaen. Ote on tukahduttava, ja liikahtan vaivihkaa sivummalle.

Käännymme sivukadulle. Tienvarressa seisovaan mainoskylttiin on tuherrettu kiireessä sotkuisin kirjaimin: *Palakaa roviolla*. Tekstiä on yritetty hangata pois. Vilkaisen sivusilmällä äitiä, mutta hän katselee toiseen suuntaan eikä ole huomannut. Isä kuitenkin naputtelee hermostuneesti rattia.

Perillä kannamme tavarani autosta hissiin. Puolityhjä asunto kaikuu, kun pinoamme omaisuuteni seinän viereen. Kymmenen pahvilaatikkoa, muoviin kääritty patja ja matkalaukku. Pyyhkäisen ikkunalautaa, ja sormeeni tarttuu ohut pölykerros. Asuntoon on päässyt mehiläinen, joka surisee hiljaa ja napsahtelee uneliaana ikkunaa vasten. Saan ikkunaluukun jäykän salvan vaivoin kammettua auki ja päästän mehiläisen vapauteen.

”Paikkahan vaikuttaa ihan rauhalliselta”, äiti sanoo kietoen käsivartensa ympärilleni. Hän katselee ikkunasta alas kadulle, jossa istutusten virkaa palvelee muutama helteessä nuokkuva poppeli. ”Viihtyisää. Kaupungin mittapuulla siis.”

”Oletko nyt varma, että pärjät täällä itseksesi?” isä kysyy kiertäessään asuntoa ja kokeillessaan jokaisen valokatkaisijan toimintaa. ”Isoon kaupunkiin mahtuu kaikenlaista porukkaa.”

Äiti katsoo minua merkitsevästi. Huokaisen ja kyykistyn repimään muuttolaatikon teippejä auki. Ryhdyn käärimään pöytälamppua sanomalehtipaperien sisältä toivoen, että äiti antaisi aiheen olla.

”Isäsi ja minä haluamme vain varmistaa, että sinulla on täällä turvallinen olo”, äiti sanoo kumartuen viereeni. ”Kaikki ystäväsiikin jäivät kotikylään.”

Ystäväni, joilla ei ole hajuakaan siitä, kuka oikeasti olen. Jotka eivät koskaan voisi ymmärtää.

Teippi takertuu sormiini, ja nyhdän sitä turhautuneena irti. Luovutan, ja äiti ottaa vielä puoliksi kääreessään olevan lamppun kädestäni. Lysähdän istumaan patjalle ja katselen, kun hän irrottaa teipit nopeasti ja rullaa sanomalehden siististi auki. Jostain syystä se saa minut ärsyntyneeseen vielä enemmän. Yritän muistuttaa itselleni, että he yrittävät vain auttaa.

”Minun ei varmaan pitäisi sanoa tällaista...”, isä aloittaa.

Mutta aiot silti sanoa. Olkapääni jäykistyvät jo valmiiksi.

”...mutta mieti tarkkaan, keiden kanssa haluat täällä kaverata”, isä jatkaa ottamatta suoraa katsekontaktia. ”Ymmärrän, että sinua varmasti kiinnostaa tutustua... tietynlaisiin porukoihin, mutta se ei ole viisasta.”

Jos teidän on pakko puuttua asioihini, niin voisitteko edes puhua asioista niiden oikeilla nimillä, mietin. Pidän kuitenkin suuni kiinni ja tyydyn kohottamaan kulmakarvojani isäni suuntaan kuin en ymmärtäisi, mitä hän vihjaa.

”Tarkoitamme, että ei mitään pelleilyä”, äiti sanoo tiukasti. ”Jos vain annat ikäisillesi ihan tavallisille tytöille mahdollisuuden, olen varma, että löydät oikein kivoja ystäviä. Seura määrittelee pitkälti sen, millaisen elämän täällä aloitat.”

”Olet niin reipas ja mukava nuori, ettei sinulla ole mitään jännitettävää”, isä toteaa rohkaisevaan sävyyn. ”Sopeudut ihan varmasti.”

Ei se sitä ole, kivahdan mielessäni, mutta puristan isän vuoksi huulilleni pienen hymyn. Eivät he tajua, hoen taas itselleni.

Isä ja äiti haluaisivat jäädä auttamaan tavaroiden purkamisessa, mutta en kestä odottaa lähestyviä jäähyväisiä ja ehdotan, että hoidamme ne alta pois saman tien. Ero tuntuu haikealta, kaikesta huolimatta.

Katselen ikkunasta, kun paku kurvaa alas jalkakäytävältä ja kiihdyttää tielle kadoten näkyvistä. Kurkussani koko päivän ollut pala purkautuu suolaisina kyyneliniä, jotka tulvivat poskilleni ja tyrehtyivät sitten melkein heti.

Nukun ensimmäisen yön ikkuna raollaan ohut lakana peitteenäni ja annan tuntemattoman kaupungin makean, tomuisen tuoksun tulvia sisään huoneeseen. Yön äänet aukeavat ympärilläni. Vaivun uneen vasta aamuyöllä vilvoittavan tuulenvireen noustessa ja kuivatessa nihkeäksi käyneen selkäni.

Aamulla leikkaan hiukseni keittiöaksilla kylpyhuoneen peilin edessä seisten. Ne ovat kasvaneet kesän aikana pitkiksi, ja aurinko on paahtanut ne päältä oljenvaaleiksi. Uutukaiset latvat sivelevät olkapäitani. Lävitseni kulkee miellyttävä väristys. Olen yksin, ja päivät, joina kukaan ei tulisi kyselemään minulta mitään tai vaatisi tekemään tiliä puuhistani, levittäytyvät nautinnollisina eteeni.

Tutkin kaupungin itäisiä osia jalan ennen ensimmäistä työvuoroani kahvilassa. Koluan katuja ja yritän rakentaa niiden verkostosta karttaa pääni sisään. Olen kasvanut metsän kupeessa, sen kiihkeiden tuoksujen ja makujen kyllästämänä, mutta täällä ympärilleni levittäytyy vain kiveä, asfalttia ja betonia. Minun kaltaisteni kuuluisi kärsiä luonnosta erossa ollessaan, mutta toistaiseksi en ole tuntenut kuin vaimean säryn ohimoillani.

Kun koulussa kyseltiin valmistujaispäivänä tulevaisuudensuunnitelmia, kerroin muuttavani tänne työn perässä, mutta se ei ole ainoa syy. Kaduilla kukaan vastaantulijoista ei tiedä nimeäni, ja se täyttää minut huimaavalla vapauden tunteella. Aion luoda itseni uudestaan, olla eri Juno kuin kotikylässäni olin. Minun pitää vain löytää oikeaa seuraa. Heitä, joita kotikylästä ei löydä.

Pysähdyn viihtyisän näköisellä alueella muutaman kilomet-

rin päässä asunnostani. Kadut ovat täynnä putiikkeja ja ravintoloita. Tarkistan vielä varmuuden vuoksi puhelimen kartasta, että olen varmasti oikeassa paikassa. Siinä se nyt on: uusi työpaikkani. Oven yläpuolella metallisessa kyltissä lukee Old Rosie. Tiiraan sisään ikkunasta. Seinien vierustoilla tungeksii pyöreitä pöytiä ja tiskin takana seisoo pitkä tyttö, joka hymyilee leveästi ojentaessaan kahvikuppia vanhalle rouvalle. Astun sisään.

”Ihana kampaus”, Simoneksi itsensä esittelevä tyttö sanoo, kun olen kertonut tiskillä nimeni. Hän nappaa suortuvan olkapäältäni sormiensa väliin. Simone on sievä. Lyhyeksi ajeltu afro korostaa hänen kallonsa kaunista muotoa ja herkkiä piirteitään. Hän perehdyttää minut kahvilan töihin ja hoitaa puhumisen. Hänen ystävällinen rupattelunsa saa minut vähitellen rentoutumaan.

Tästäkö elämäni Pilmontissa alkaa? Kuvittelen, että Simonestä tulee ehkä ensimmäinen ystäväni, joka tutustuttaa minut kaupunkiin ja jonka kanssa muistellemme vuoden päästä nauraen sitä aikaa, kun olin uusi tulokas.

”Miten sä uskalsit asua maalla keskellä ei mitään?” Simone henkäisee, kun asiakasvirtaan tulee tauko.

Hän kuuntelee uteliaan mutta hämmentyneen näköisenä, kun kerron metsän läpi kulkeneesta koulureitistäni ja sysimustista talviöistä, joita kaupungin valojen hohde ei valaise. Kituva pikkukylä sijaitsee kaukana alati laajenevasta Pilmontista. Simone on kulkenut lapsesta asti kouluun metrolla. Hän ei ole koskaan käynyt kaupungin ulkopuolella.

”Mulle pitäisi maksaa, että mut saisi houkuteltua lähellekään metsää”, Simone sanoo värähtäen. ”Ötökät ei ole mun juttu.”

Simone kertoo alakoulun luokkarektestä kasvihuoneeseen, jossa hän oli nähnyt terraarioihin suljettuja valtavia hämähäkkejä ja tuhatjalkaisia, kenties trooppisesta ilmastosta tuotuja.

Yritän selittää hänelle, että maalta ei sen kokoisia hyönteisiä löydy, mutta Simone näyttää epäilevältä. Hänelle kaikki metsät ovat samanlaisia, olipa kyse kuusikosta tai sademetsästä.

”Pilmontissa on kaikkea, mitä ihminen tarvitsee”, Simone sanoo ja hymyilee. ”Tulet kyllä huomaamaan sen!”

Pilmontiin tuloni jälkeen tuntuu kuin vihreä väri olisi pyyhkiytynyt maailmasta pois. Ymmärrän, miksi metsä on Simoneille vieras, kuin toinen manner. Hänellä on jalassaan hennot punossandaalit, joilla ei pärjäisi luonnossa hetkeäkään. Vilkaisen omia kenkiäni: tukevat lenkkarit, hyvät metsäpoluilla liikumiseen. En taida tarvita niitä enää. Simonekin katsahtaa kenkiäni, mutta hymyilee sitten vain lämpimästi. Hän ei vaihuta tyyppiltä, joka tuomitsee muita ulkonäön perusteella.

Opin Simonen avulla nopeasti tavaroiden oikeat paikat kahvilassa. Espresso-koneen käyttöä joudun harjoittelemaan, sillä kotikyläni ainoassa kahvilassa tarjoiltiin pelkkää suodatinkahvia.

Tämä on hyvä juttu, mietin tauolla takahuoneessa: Normaali työ, normaalit rutiinit, normaalit työkaverit. Rajaton määrä kahvia, jonka sekaan voi tarvittaessa takahuoneessa tipauttaa muutaman pisaran kärsimyskukkautetta. Edessä olevat pitkät syksyn kuukaudet eivät tunnu enää yhtä uhkaavilta kuin ennen.

Seuraavana työpäivänä tapaan Sadinin.

Nojaan Old Rosien tiskiini ja kuuntelen Simonea, joka kertoo jotain edellisiltana katsomastaan elokuvasta. Sadin kävelee kahvilan ovesta sisään, ja hänen silmissään palaa jotain samaan aikaan tuttua ja tuntematonta. Hän tuo mukanaan tuulahduksen villiyrtejä, ja yhtäkkiä ilmassa tuoksu lupaus siitä, ettei kesä olekaan vielä ohi. En enää pysty keskittymään Simonen puheeseen.

Sadin näyttää sellaiselta tytöltä, jolle en olisi vanhassa kotikaupungissani uskaltanut mennä juttelemaan. Hän ei kuitenkaan tiedä sitä, ja niinpä tarjoan kättäni kahvilan tiskin yli itsevarmempana kuin olenkaan. Sadin puristaa sitä hajamielisenä, nappaa kahvipannun käteensä ja kaataa itselleen kupillisen.

Sadin on myöhässä mutta ei tunnu olevan asiasta moksiskaan. Hän sitoo tummia hiuksiaan huolettomasti ylös ja mutisee suustaan töröttävien pinnien läpi Simonelle, että käy vielä siistiytyvässä ja vaihtamassa essun ylleen. Hymyilen, mutta hän on jo kääntänyt selkensä ja kävelee tiskin ohi takahuoneeseen kahvi kädessään.

Simone lähtee kotiin, ja Sadin ottaa hänen paikkansa. Hän kytkee puhelimensa kahvilan kaiuttimiin ja hyräilee pehmeästi melodiodien tahtiin, joita en tunnista. Huomaan heti, että hän on niitä ihmisiä, joiden kanssa ei tarvitse pitää jatkuvasti turhanpäiväistä rupattelua yllä.

Työskentelemme enimmäkseen hiljaisuuden vallitessa. Silti en malta olla vilkuilematta Sadinia. Hänessä on jotain erityisen eläväistä, joka kytee hiljaa näennäisen tyynen pinnan alla mutta paljastuu vähän väliä nopeina, levottomina liikkeinä, mustan puseronhihan alta esiin liukuvan kultaisen rannerenkaan helähdyksenä ja valon välkähdyksinä tummissa silmissä, kun hän välillä kääntää yllättäen katseensa minua kohti sanoakseen jotain. Hänen siroihin sormiinsa on pujoteltu useita sormuksia, jotka olisi luultavasti pitänyt riisua ennen työvuoron alkua. Hänen lämpimän sävyiset kasvonsa ovat vaikeasti luettavat, lähes ilmeettömät, lukuun ottamatta lyhyitä hetkiä, kun asiakas saa ärtymyksen pyyhkäisemään niiden yli. Hän on nopealiikkeen, kärsimätön ja lumoava.

Kun Sadin kävelee ohitseni, pystyn erottamaan paksujen tummien hiusten lomasta häivähdyksen hänen hajuvedestään.

Kypsiä viikunoita, poltettua sokeria, makeaa savua ja myskii. Aavistus tuoksusta on kadonnut ilmasta yhtä nopeasti kuin se ilmestyikin.

Old Rosie on tänään ruuhkainen, mutta illan saapuessa salissa ei enää olekaan asiakkaita palveltavana tai pöytiä siivottavana. Hiljaisuus tuntuu painavammalta kuin aiemmin.

Riisumme vuoron päätteeksi esumme takahuoneessa. Sadin levittää huulilleen punaa pienen taskupeilin avulla.

Vanha Juno kiirehtisi ensimmäiseen bussiin ja piiloutuisi omaan asuntoonsa, mutta muistutan itseäni siitä, että Pilmon-tissa aion olla erilainen. Uusi Juno, joka uskaltaa puhua muille.

”Onko sulla menoa?” kysyn nyökäten Sadinin meikkipussiin päin.

”Ai – joo”, Sadin vastaa, mutta ei sano enempää. Hän pudottaa huulipunaa pussiin ja kaivaa seuraavaksi esiin kajalkynän.

”Mitkä ovat kivoimpia paikkoja täällä?” uskaltaudun kysymään.

Sadin pysähtyy katsomaan minua päästä varpaisiin kajalkynä ilmaan kohotettuna. Sitten hän kääntyy päätänsä kallistaen takaisin peilinsä puoleen.

”Ei millään pahalla, mutta en usko, että viihtyisit niissä mes-toissa joissa mä käyn”, hän hymähtää vinosti hymyillen.

Kommentti ei kuulosta siltä, että se on tarkoitettu loukkaavaksi – hän vain toteaa asian ääneen. Se kuitenkin syö rohkeutani jatkaa keskustelua.

Avaan suuni vastatakseni, mutta silloin huomaan tavarat Sadinin kassissa, joka on kaatunut penkille ja osittain auennut. Erotan ruskeaan paperipussiin käärityn leivän, pietaryrttikimpun hehkuvan keltaisen poltteen ja paksun valkoisen kynttilän. Sen sivuun on kaiverrettu tuttu kiemurainen symboli: lughnasad.

Tunnistan tarvikkeet loitsukirjani mustavalkoisista piirroskuvista. Myöhäiskesän juhlan riitteihin tarkoitettuja tarpeita. Valkoisen magian uhrilahjoja metsälle.

Hän on noita.

Pulssini kohisee korvissani.

Sadin vetää takkia päälleen omissa ajatuksissaan. Hän ei ole huomannut mitään. Pian hän lähtisi kotiinsa ja minä omaani, emmekä näkisi ennen seuraavaa yhteistä työvuoroa. Tämän parempaa tilaisuutta ei varmasti tule. Yritän rohkaista mieleni, mutta sanat juuttuvat kurkkuun.

Symboli kynttilän kyljessä oli kaiverrettu varmoin ottein. Sadin on selvästi kokenut noita, valovuosien päässä minusta. Nyt kuitenkin tiedän, että meissä on jotain samaa. Kuulun hänen maailmaansa, noitien maailmaan. Minun pitää vain todistaa, että olen hänen kaltaisensa.

En uskalla kysyä suoraan Sadinin laukussa vahingossa näkemistäni loitsutarvikkeista. Yritän keksiä tapaa, jolla voisin kiertoteitse vahvistaa epäilykseni. Sadin kuitenkin ehtii nostaa laukun olalleen ja alkaa sammutella kahvilan valoja.

Kysy nyt, patistan itseäni, kun astumme ulos illan hämärään ja Sadin kääntyy lukitsemaan Old Rosien etuoven. Vedän henkeä, mutta ennen kuin ehdin avata suuni, ilmassa kajahtaa heleä huudahdus. Kujalle ilmaantuu kaksi hahmoa, joiden käsivarret on lastattu täyteen kasseja. Toinen heistä, lyhyempi, tasapainottelee kainalossaan suurta yrttikimppua ja heiluttaa vapaana olevaa kättään Sadinille. He esittelevät itsensä nopeasti Sadinin ystäviksi. Pisamainen, punatukkainen Renata ja Emina, jonka lempeitä kasvoja kehystää kiiltävä musta polkka.

”Onhan sulla kaikki kamat mukana?” Renata kuiskaa sulkien Sadinin halaukseen niin, että tämä katoaa hetkeksi kuparisen kiharapilven sisään. Eminan katse käväisee minussa sekun-

nin murto-osan ajan ja hänen kasvoillaan värähtää huoli, mutta Renata ei näytä huomaavan. Hän työntää kasvonsa kiinni Sadin kasvoihin ja siristää silmiään ilkikurisesti: ”Joko sä aloitit kotona?”

Emina hyssyttelee häntä. Vilkuilen Sadinin kasvoja uteliaana, kunnes katseemme kohtaavat ja käännän nopeasti pääni pois. Näkyykö hänen poskipäällään aavistus loitsimisen jälki-hehkua, niin haaleaa, että sitä on vaikeaa erottaa katuvalojen heijastuksesta?

Nopeiden hyvästien jälkeen Sadin katoaa ystäviensä mukana. Heidän naurunpyrskähdyksensä loittonevat kadun kulmauksen taakse. Olen heille niin kateellinen, että voisin haljeta.

Olen lukenut netin keskustelupalstoilta Pilmontin salaisista klubeista, joihin noitapiirit kokoontuvat loitsimaan ja tanssiimaan, hekumoimaan luonnon antamalla elinvoimalla. Pystyn kuvittelemaan Sadinin neonvalojen hehkuun, kaupungin lumoavaan, vaaralliseen yöhön. Näen hänet tanssilattialla, jolta poistutaan aamuyön tunteina korvat soiden, hetkellisesti puoli-kuurona, märkä paita selkään liimautuneena. Haluan mukaan.

Ilmassa on ukkosen tuntua, kun poistun ahtaalta kujalta ja kävelen kohti metroasemaa. Kuu riippuu taivaalla, se on täsmälleen puolikas, kuin joku olisi ottanut sakset ja leikannut paperisen ympyrän kahtia. Ilma on väriltään vaaleanpunainen. Taivaanrannasta lähestyy pilvirintama, kuin kaupungin ylle jylisten kohoava aalto. Ensin kaikki pysähtyy, hiljenee, sitten nousee tuuli. Ympäri kaupunkia tuhannet ruusut pudottavat yhtä aikaa viimeiset terälehtensä, niiden tuoksu kyllästää ilman.

Suljen asunnon oven perässäni ja olen taas yksin. Levottomuus hiipii jäseniini. Yöllisen liikenteen vaimet äänet tulvivat sisään

huoneeseen, ja ilma seisoo hiostavana. Viivyttelen nukkumaan menemistä.

Avaan matkalaukun, joka on vielä purkamatta. Vedän esiin loitsukirjani. Se on ainoa, jota äiti ei ollut vielä löytänyt ja pakottanut heittämään pois. Laukun pohjalta kaivan kotimetsästä keräämäni yrtit. Orapihlajaa suojeleun, nokkosta virkistämään ja lakkakäypää parantamaan unta.

Jossain tuolla ulkona on noitita, jotka juuri nyt liittävätkä käsiään yhteen muodostaen piirejä lepattavien kynttilöiden ympärille ja lausuvat valkoisen magian loitsuja niin, että heidän äänensä sekoittuvat matalaksi pauhuksi, jonka lähettämät ääniaallot saavat ilman värisemään. Kuvittelen Sadinin murentamaan pietaryrttiä kämmentensä välissä, Emina ja Renata vierellään.

Sytytän kynttilän. *Metsän emäntä, laita kulta kulkemaan*, mutisen lughnasadin riitin sanoja, mutta ne kaikuvat kolkkoina ja merkityksettöminä puolityhjän asunnon seinistä. Kynttilä hiipuu sammuksiin. Turhaudun. Vaikka kuinka yritän, loitsut puuroutuvat kielelläni enkä löydä sanoille oikeaa rytmiä. En ole koskaan kuullut niitä muutoin kuin oman haparoivan ääneni lausumina.

Sisälläni kiertävä levoton energia tuntuu tykytyksenä rinnassani. Se leviää kipinöiden raajoihini, mutta en saa sitä valjastettua käyttööni. Sadinilla ei varmasti ole samaa ongelmaa. Miten ikinä uskaltaisinkin lähestyä häntä?

Keitän vettä ja tiputtelen mukiin muutaman tipan kärsimyskukkautetta. Epäonnistuneet loitsimisyritykset saavat joka kerta oloni tuntumaan väärältä, kuin nahkani olisi liian ahdas. Palleaa puristaa ja on vaikeaa saada vedettyä tarpeeksi ilmaa keuhkoihin. Kitkeränmakea rohto saa hengitykseni tasaantumaan, ja kihelmöivän tunteen tilalle valuu miellyttävä turtumus. Alkaa väsyttää. Orpoa oloani yrittäen ei kuitenkaan onnistu poistamaan.

Kadulta asuntoni alapuolelta kuuluu ohi kävelevän ihmisjoukon naurunremahdus. Kauempaa kantautuu nopeasti loitoneva hälytysajoneuvon ujellus. Äänessä on jotain pohjattoman yksinäistä. Yö laajenee ja tihenee. Kehoni on uupumuksesta painava, mutta tiedän, etten tule saamaan unta vielä moneen tuntiin.

Ensimmäistä kertaa kaupunkiin tulon jälkeen kadun muutoani. Kotona maalla makuuhuoneeni seinät tuntuivat painautuvan joka puolelta tukahduttavina minua vasten. Sen paikan epätoivo oli kuitenkin niin tuttua, että tuntuu täältä matkan päästä melkein kodikkaalta. Pilmontin sääntöjä en vielä tunne.

Huuhdon kasvoni kylpyhuoneen kelmeässä valossa ja vaihdan ison t-paidan päälleni. Vedän verhot ikkunan eteen. Elokuussa yöt ovat jo pimeitä, enkä halua katsella yksinäistä heijastustani mustasta lasista.

Makaan kyljelläni sängyssä ja selaan puhelinta. Avaan Camegram-sovelluksen; Simone on lähettänyt minulle kaveripyynnön, jonka hyväksyn. Käyn tykkäämässä hänen uusimmasta kuvastaan, jossa hän katsoo suoraan kameraan pyyheturbaani päässään, suihkun jäljiltä kostea iho auringossa kiiltäen. Selaan profiilia alaspäin ja löydän kuvan, jossa Simone suukottaa violettihiuksista tyttöä poskelle. Luen kuvan alle jätettyjä kommentteja ja yritän päätellä, onko hän Simonen tyttöystävä vai pelkkä kaveri.

Löydän Simonen seuraajista Sadinin, mutta hänen profiilinsa on pettymys, sillä se on yksityinen. Tietenkin. Tuijotan Sadinin profiilikuvaa ja yritän päättää, olisiko outoa lähettää hänelle kaveripyyntö. Emme ole vaihtaneet montaakaan sanaa. Muistaako hän edes nimeäni? Sadinin utuiset silmät eivät ole kohdistuneet suoraan kameraan vaan hiukan sen ohi,

kuin hän ei olisi kuvanottohetkellä huomannut kuvaajaa. Sadin on varmasti juuri sellainen tyyppi, jota kuvataan kysymättäkin.

Ajatukseni katkeaa, kun sovellukseen tulee ilmoitus. @sadboy_04-niminen käyttäjä on käynyt tykkäämässä kuvastani, joka on julkaistu kuukausia sitten. Tuijottaessani ilmoitusta sydämiä ilmestyy toimintalokiin yksi lisää, sitten toinen, kolmas. On aavemaista seurata esiin putkahtavia tykkäyksiä ja tietää, että juuri nyt ventovieras jossakin katselee kuviani. Avaan profiilin, jossa on muutama kuva kapeakasvoisesta nuoresta miehestä. En tunnista häntä, ja minulle tulee epämunakava olo. Suljen puhelimen ja yritän pakottaa itseni uneen.

2

SADIN

Emina:

Sadin sä unohdit sen nipun raparperia jonka äiti keräsi sulle kasvihuoneesta :D

Hosein:

Mä otin sen mukaan! Voin tuoda Rosieen

Tomas:

<3<3<3 oli ihana yö ja ihanat juhlat

Aamuaurinko kultaa aution kadun, kun astelen rappukäytävän ovelle. Kaupunki nukkuu vielä, vain noidat valvovat lughnasadin jäljiltä. Haukottelen ja vedän avainnipun kangaskassista. Avainrenkaaseen on tarttunut Eminan vanhempien tilalta poimitun nokkoskimpun lehti, johon poltan sormeni. Ravistan

kättäni, ja lehti irtoaa. Myöhäiskesän juhlan rippeet varisevat asfaltille.

Lughnasad on ohi ja kesä vaihtuu syksyyn, joka kestää loka-kuun viimeiseen päivään, samhainiin asti. Piiri on silloin ollut kasassa kaksi vuotta.

Poskipääni nykivät, kun ajattelen eilistä, meitä istumassa pelon reunassa valvomassa läpi yön. Tomas, jonka hiukset hehkuvat kultaa kilvan laskevan auringon kanssa. Emina ja Renata, jotka katselivat maisemaa kädet yhteen punottuina. Hosein, jonka tummat silmät loimusivat kuun valossa yön laskeuduttua. Vilja oli kypsää ja keltaista, kun maapallo pyörähti ympäri silmiemme edessä. Vuodenkierto nytkähti taas aavistuksen eteenpäin, ja me näimme, kun se tapahtui. En voi olla hymyilemättä itsekseni.

Käännän avainta lukossa ja kiirehdin askeliani porraskäytävässä. Minulla ei ole varaa myöhästyä töistä enää kertaakaan. Eteisessä tiputan laukun olaltani lattialle, lampsin keittiöön kengät jalassa ja juon vettä suoraan hanasta. Puhelin taskussani piippaa, mutta en ehdi enää lukemaan piiriläisten viestejä.

Vedän paljetein koristellun topin päältäni ja hieron dödöä kainaloihin. Avaan vaatekaapin oven, ja siinä se taas on.

Vaatepinon alta pilkistää mustiin kansiin sidottu opus, sivujen marginaalit täynnä isoäidin merkintöjä. Sohvan käsinojalla makaava Mimi naukaisee kuin yllyttääkseen minua. Puren hammasta ja katson kirjaa. Haluaisin hautautua peiton alle sen kanssa, unohtaa työt ja velvollisuudet ja sukeltaa mustan magian salaiseen maailmaan. Voisin soittaa Rosieen ja sanoa olevani sairas, sammuttaa sitten puhelimeni ja maata koko päivän sängyssä. Kukaan ei saisi tietää.

Huokaisen ja hautaan kirjan vaatepinon alle. Kissa kääntää minulle tylsistyneenä selkensä.

”Mä en voi lukea tuota, Mimi”, sanon ja rojahdan sohvalle kissan viereen. ”Mä olen luvannut Hoseinille.”

Katselen sivupöydällä lepäävää taulua samalla kun vedän puhtaita sukkaa jalkaan. Hoseinin lämpimät kasvat katsovat kuvasta takaisin, seisomme vierekkäin hänen vanhempiansa välissä, hänen vanhempiansa talossa. Hänen äitinsä voisi olla minunkin äitini: paksut, ruskeat suortuvat laskeutuvat raskaina selkään, aivan kuten minullakin. Tuuheat kulmakarvat ovat samaa tummaa sävyä kuin omani. Perhekuva, tavallaan.

Valokuvassa Hoseinilla on kaulassaan sama kultainen riipus kuin tavatessamme. Ohuessa ketjussa roikkuu siro, musta obsidiaani, nopeasti jähmettyneestä laavasta muodostunut kaunis kivi. Sen sanotaan maadoittavan ja tasapainottavan negatiivisia tunteita kuten vihaa, surua ja pelkoa. Ja minä olin äidin kuoleman jälkeen kaikkea tuota: vihainen, surullinen ja peloissani. Koruko sai minut luottamaan Hoseiniin niin nopeasti?

Lukio oli juuri alkanut ja minä istuin ruokasalissa katselemassa, kuinka koulun viereisen puistikon viimeinen vaahtera pudotteli punaisia lehtiään samalla kun kaupungin maisemoitsija ohjasi moottorisahaa pitelevän miehen sen äärelle. Työntelin tahmaista riisiä lautasen reunoja kohti, kun ylemmän luokan poika käveli luokseni ja istahti tyhjälle penkille vastapäätäni. Valkoisen t-paidan kauluksen alta vilkkuva obsidiaanikoru vihjasi hänenkin olevan noita. Hän kutsui minut pöytänsä, ettei minun tarvitsisi syödä yksin. Vähän matkan päässä linjastosta Tomas, jonka nimeä en vielä silloin tiennyt, nosti kättään. Hänessä oli jotain kujeilevaa ja kuitenkin lempeää. Kun tuona päivänä keskustelimme, Tomasin silmissä oli sama innostunut katse, joka hänellä edelleen usein on kasvoillaan. Ja kun koululounaat vaihtuivat ensimmäiseksi illal-

liseksi Hoseinin kotona, hänen vanhempansa ehdottivat heti, että muuttaisin heille asumaan. Heidän talossaan riitti tyhjiä huoneita. Minä olin hyvä koulussa, ja he ajattelivat, että minä ja Hosein voisimme tukea toisiamme opiskeluissa. En minä kauaa tarvitsisi holhoojia, vain muutamaksi vuodeksi lukion loppuun saakka. Etten joutuisi vaikeuksiin, lastenkotiin tai sijaisperheeseen, jonkun ihmisen nurkkiin. Se oli almu, vaikka he eivät sitä ääneen sanoneetkaan. Sitä Hoseinin vanhemmat tekevät työseenkin: hyväntekeväisyyttä ja rauhanneuvotteluja. Jakelevat sääliänsä niille, joilla menee huonosti.

Mimi naukaisee vielä kerran anellen minua jäämään, sukeltamaan mustan magian historiaan. Sitä ei kiinnosta, että noitienkin on käytävä töissä tai että minä olen Hoseinille ikuisessa kiitollisuudenvelassa enkä voisi pettää häntä taas astumalla kielletyn taikuuden puolelle. Sellaisia kissat ovat, terveellä tavalla itsekkäitä. Joskus toivoisin olevani enemmän niiden kaltainen.

”Mimi, ihan oikeasti! Mulla on kiire.”

Työmatkaani reunustivat vielä pari vuotta sitten ikivanhat lehmukset, joiden tuoksu muuttui iltaa vasten makeaksi. Ilmaan sekoittui antikvariaatin kirjojen puuterinen haju ja ruokakojujen paistettujen vohveleiden käry. Kadut elivät pyörryttävän tuoksuisista ruusupensaista, joita oli istutettu puistoihin ympäri kaupunkia. Saatoin käydä lenkillä keskuspuistossa, ja jos juoksin tarpeeksi syvälle, päädyin lopulta umpimetsään.

Nyt lehmukset on kaadettu, ja pienten putiikkien paikalla on monikerroksisia ketjuvaateliikkeitä. Puistojen tilalla kohoaa työmaa. Kaupunkia tiivistetään ja laajennetaan, viimeisetkin metsäpalstat revitään juuriltaan toimistojen, kauppakeskusten ja korkeiden kerrostalojen tieltä. Puut kaatuvat yksi toisensa jäl-

keen uusissa lähiöissä, ja noitien elintila kapenee kapenemistaan. Mistä me saamme energiaa, jos elävää luontoa ei kohta enää ole?

Pysähdyn matkallani kadunkulmassa kasvavan tammen kohdalle ja vilkaisen molemman olkani yli. Kun valot lähimmässä risteyksessä vaihtuvat ja ihmiset jatkavat matkaansa, painan käteni puun runkoa vasten. Sormia kihelmöi vain kevyesti, tammi värähtelee kosketustani vasten heikosti. Sen voima ei ole täällä kummoinen. Metalliaidalla ympäröidyn yksinäisen puun juuret törmäävät maan alla kiveen, joka estää sitä juurtumasta kunnolla. Sillä on ehkä yksi kolmasosa elinaikaa siitä, mitä sillä olisi metsässä.

Suljen silmäni ja hengitän hitaasti sisään. Kun keuhkoni ovat täynnä happea, rentoutan lihakseni ja annan energiani kanavoitua uloshengityksellä hiljalleen puuhun. Kun avaan silmäni ja katson tarkkaan, huomaan lehtisuonien pumppaavan ja lehtivihreän kirkastuvan.

Kuoren alla solisee taas, vesi ja ravinteet alkavat virrata kohti latvaa. Seison hetken paikoillani ja odotan, että kevyt huimaus loppuu. Jos puulla olisi enemmän elinvoimaa, voisimme auttaa toinen toistamme. Nyt minä en kuitenkaan vastaanota siltä mitään, vaan annan sille omastani. Vedän kangaskassista pitkähihaisen pellavapuseron käsivarsieni suojaksi. Taika on sen verran kevyt, ettei se herätä kenenkään huomiota, ja jälkihehkuni jää niin himmeäksi, ettei se kuulla paidan ohuen kankaan läpi.

Tänään on juuri sellainen päivä, kun ilma seisoo rakennusten välissä eikä pääse vaihtumaan. Auringon sijaan savusumun keskelle paistaa mainostaulujen väkivaltainen valo. Ihmiset tönivät toisiaan kiirehtiessään töihin vilkkailla kaduilla. Huomenna he tekevät saman uudestaan, istuvat koko päivän pienissä kuutioissaan näpyttelemässä tietokoneitaan. Kukaan ei pysähdy miet-

timään, onko tämä tosiaan sitä elämää, mitä he haluavat elää. Siihen ei ole aikaa.

Näinä hetkinä muistan kirikkaasti, että on parempi olla noita – mieluummin kakkoskansalainen kuin itse rakennettuun van- kilaan itsensä kahlinnut ihminen.

Old Rosien ovella kaivan puhelimen taskustani ja avaan Zeitgeistista piirin ryhmächatin.

Minä:

@Tomas päästäänkö jo pian huvilalle?

mä en kestä enää kaupungissa, energiat ihan nollassa

Tomas:

Mä kysyn äidiltä avainta

Porukat tuli eilen kotiin, joten jos ne antaa auton lainaan, päästään varmasti vaikka jo ensi viikonloppuna

Suljen silmäni ja kuvittelen itseni sekunniksi Tomasin van- hempien huvilalle metsän keskelle. Sitten avaan kahvilan oven ja siirrän ajatukseni töihin.

Juno, uusi tyttö, on kanssani aamuvuorossa, ja minun pitää opettaa hänelle, miten kassa avataan. Hän seisoskelee jo val- miiksi tiskin takana, kun astun sisään. Vien tavarani takahuo- neeseen, nappaan essuni naulasta ja sidon sen vyötärölleni.

Juno on muuttanut Pilmontiin pienestä kylästä, joten voin vain kuvitella, millaisia ennakkoluuloja hänellä on noitia koh- taan. Maalla Juno tuskin on tavannut yhtäkään kaltaistamme, sillä siellä pärjäävät enää vain harvat noidat, sellaiset jotka ovat asuneet tiloillaan useamman sukupolven ajan eivätkä pitää itsestään meteliä. Mutta kirkonkylien ihmiset kyllä tiedetään. Samaa jengiä kuin pienisieluiset kaupunkilaisetkin. Heiltä on

turha odottaa mitään muuta kuin inhoa, ylenkatsetta ja harmia. Jos aikoo pitää piirinsä turvassa, on osattava kadota kaupungin vilkseeseen ja pitää matalaa profilia, olla *ei kukaan*.

Vilkaisen käsivarsiani varmistaen, ettei jälkihehku varmasti näy puseron läpi. Sitten kävelen salin puolelle ja näpyttelen kassaan tunnukseni Junon seuratessa vierestä.

”No niin, ensin kirjaudutaan sisään”, aloitan. Juno sormeilee collegepuseronsa hihjoja. Hän on selvästi sellainen haaveilija, jota saa jatkuvasti olla nykimässä takaisin todellisuuteen mietteistään. Pyöreä, vaaleanpunaista pionia muistuttava suu on vedetty tiukaksi viivaksi kuin hän joutuisi ponnistelemaan keskittyäkseen.

”Rahat pitää laskea ja eritellä seteleittäin. Muista merkitä jokaisen määrä klikkaamalla vihreää. Jos painat punaista, koko homma nollaantuu ja joudut aloittamaan alusta.”

Junon näyttää siltä kuin ei kuuntelisi lainkaan. Hän tuijottaa ohi kassakoneen, mikä tarkoittaa, että joutuisin selittämään kaiken myöhemmin uudelleen. Tekisi mieli ravistella häntä hartioista. Taas uusi ihminen, jolle pitää esittää kohteliasta.

Kun olen kerrannut Junolle, mistä hinta lyödään kassaan ja lyöntivirhe korjataan, opastan hänelle kahvikoneen putsauksen. Juno on edelleen omissa maailmoissaan. Kun irrotan maidonvaahdotinta koneesta, hän kumartuu lähemmäs. Vaalea suorstuva putoaa hänen korvansa takaa ja hipaisee poskeani. Samassa ilma sähköistyy, jokin sisälläni värähtää ja vaihtaa paikkaa kuin kiristävä nikama, joka viimein loksahduttaa paikoilleen. Junon sisin asettuu omani kanssa samalle taajuudelle. Säpsähdän, vilkaisen hänen suuntaansa ja huomaan hänen katsoen minua koko ajan.

”Näin ne tavarat eilen sun laukussa. Pietaryrttikimpun ja lughnasad-kynttilät.”

Hiljaisuus laskeutuu ympärillemme.

”Sä olet noita.”

Avaan suuni, mutta sitten suljen sen. Onko Simone lipsautanut jotain? Mitä muutakaan kautta Juno voisi tietää? Joudun kelaamaan päässäni takaisin hetkeen, jona ensimmäisen kerran näin Junon Rosiessa. Mitä kaikkea olen paljastanut, tai ennen kaikkea ketä muita? Mietin Emina ja Renataa, korvissa humisee. Hengitys muuttuu raskaaksi, mutta on pidettävä pää kylmänä. Tarkastelen edessäni seisovaa Junoa päästä varpaisiin ja yritän tulkita hänen ilmettään, mutta en osaa. En osaa päättää, kannattaisiko minun kiistää koko juttu, keksiä hätävalhe vai myöntää asia ylpeästi, ehkä pelotella häntä noituudella. Kuinka hän kehtaa vain möläyttää tuollaista!

”Mäkin olen”, hän kiirehtii lisäämään. ”Mutta en tunne muita noitia. Muutin vasta. Ihan uskomatonta, että tapasin heti jonkun kaltaiseni.”

Kun Juno lausuu nuo sanat, kaikki muuttuu. En osaa vielä sanoa häkellykseltäni mitään. Kuka idiootti kertoisi jotain noin arkaluontoista täysin tuntemattomalle. Junon täytyy olla typerin ihminen – tai noita – jonka olen koskaan tavannut.

”Säkin aistit sen, etkö aistikin?” Juno jatkaa. ”Yhteyden.”

Puren huultani. Hän tunnisti tavarat laukussani, mutta se ei välttämättä vielä kerro mitään. Kuka tahansa voi hakea netistä noitatarvikkeita, opiskella niiden käyttöä ja väittää olevansa yksi meistä.

Juno ei olisi ensimmäinen ihminen, joka väittää olevansa noita päästäkseen kurkistamaan kaupungin varjoihin, salaisiin kokoontumispaikkoihin ja viestiketjuihin, kaksoiselämään, jota kaupungin noidat piilottelevat henkensä kaupalla. Ihmiset ovat kautta aikojen yrittäneet soluttautua noitien joukkoon joko vakoillakseen, varastaakseen tai vahingoittaakseen meitä. Osa haluaa oikeasti satuttaa, osa urkkia ja ihmetellä,

mutta vertaisenaan ihmiset eivät meitä pidä. Ja ne, jotka ovat välinpitämättömiä kuten Simone ja joiden sympatiat teoriassa ovat meidän puolellamme, eivät kuitenkaan olisi valmiita panemaan tikkua ristiin vuoksemme tosipaikan tullen. Ihmisiin ei voi luottaa. Sitä paitsi uusia noitia ilmaantuu Pilmontiin harvoin ilman, että jokin piiri olisi asiasta etukäteen tietoinen – kaupunki ei sinänsä ole meille ideaali paikka asua, varsinkaan yksin. Ainakaan enää, kun lähialueen luonto on käynyt niin vähiiin.

”Okei”, sanon epäillen. ”Todista se.”

Junon kasvot jännittyvät.

”Miten?” hän kysyy.

”Miten niin miten? Näytä sun noidanmerkki!”

Juno katsoo minua kysyvästi. Mitä hän oikein odottaa? Oma noituuteni on jo paljastunut hänelle, joten miksei hän paljasta itseään, tasaa panoksemme? Otan askeleen lähemmäs ja tartun hänen paitansa helmaan.

”Missä se on, täälläkö?”

”Mitä hittoa!” Juno läimäisee minua kädelle, joka pitelee paitaa ylhäällä. Helma valahtaa takaisin alas ja peittää jälleen hänen vatsansa. Hän katsoo minua vauhkona. Tuijotamme toisiamme, molempien rinta kohoilee yhtä nopean hengityksen tahtiin.

”Ei mulla ole noidanmerkkiä”, Juno sanoo lopulta, ”mutta olen kyllä noita. Täytyy olla joku muu tapa, jolla voin todistaa sen.”

Huokaan. Käärin hihojani ylöspäin ja vien käteni kattolampun alle. Juno kumartuu katsomaan. Hipiältäni voi erottaa vielä himmeän jälkihehkun, jonka kituvan tammen parantaminen sai aikaan: Pienen pieniä hohtavia partikkeleja, jotka leikkivät iholla loisteputkivalon alla. Loitsun palon haalistuva

viimeinen kipinä, ennen kuin mieli ja ruumis palaavat takaisin arkeen.

”Näytä mulle loitsu tai loitsimisen jälkihehku.”

Juno ristii kätensä puuskaan ja näyttää avuttomalta. Hän ei sano enää mitään enkä minäkään tiedä, miten jatkaa keskustelua. Kuka on tuo itsepäinen tyttö, joka on muuttanut yksin maalta kaupunkiin?

Seisomme vastatusten tyhjässä kahvilassa ja tuijotamme toisiamme. Hetkeksi aika pysähtyy, olemme kahden, irrallaan todellisesta maailmasta. On oikeastaan aivan liian aikaista käydä näin vakavaa keskustelua.

Ikkunan takana sumu hälvenee, ja sisään siivilöityy auringonsäteitä. Ne paljastavat ilmassa tanssivan pölyn, joka muutoin jää näkymättömäksi. Ehkä kaikki taikakaan ei ole heti paljaalla silmällä havaittavissa.

Äkkiä edessäni seisova Juno tuntuukin omalta peilikuvaltani. Näen hänessä itseni muutama vuosi sitten: vailla omaa noita-piiriä, hukassa ihmisten kaupungissa. Käytökseni alkaa hävettää minua. Noitien tulisi pitää toistensa puolia. Meillä ei ole muutaakaan vaihtoehtoa.

”Okei”, huokaan lopulta. ”Mun ystävillä Hoseinilla ja Tomasilla on illalla juhlat. Tule säkin. Kyllä me siellä saadaan selville, mikä sä oikein olet noitiasi.”